

14. navadna nedelja – leto C

Jezus pošlje dvainsedemdeset učencev

Potem je Gospod določil še drugih dvainsedemdeset in jih poslal pred seboj po dva in dva v vsako mesto in kraj, kamor je sam nameraval iti. Rekel jim je: »Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev. Pojdite! Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove. Ne nosite s seboj ne denarnice ne torbe ne sandal in spotoma nikogar ne pozdravljajte! V katero koli hišo pridete, recite najprej: ›Mir tej hiši!‹ In če bo v njej sin miru, bo na njem počival vaš mir; če pa ne, se mir povrne k vam. V tisti hiši ostanite ter jejte in pijte, kar vam dajo, kajti delavec je vreden svojega plačila. Ne hodite iz hiše v hišo. V katero koli mesto pridete in vas sprejmejo, jejte, s čimer vam postrežejo. Ozdravljajte bolnike, ki so v njem, in jim govorite: ›Približalo se vam je Božje kraljestvo.‹ V katero koli mesto pa pridete in vas ne sprejmejo, pojdite na njegove ulice in recite: ›Tudi prah vašega mesta, ki se je prijel naših nog, otrešamo na vas, vendar védite, da se je približalo Božje kraljestvo.‹ Povem vam: Sódomi bo na tisti dan laže kakor temu mestu.«

Dvainsedemdeseteri se vrnejo

Dvainsedemdeseteri so se veseli vrnili in govorili: »Gospod, celo demoni so nam pokorni v tvojem imenu.« In rekel jim je: »Gledal sem satana, ki je kakor blisk padel z neba. Glejte, dal sem vam oblast stopati na kače in škorpijone ter na vsakršno sovražnikovo moč. In nič vam ne bo škodovalo. Vendar se ne veselite nad tem, da so vam duhovi pokorni, ampak se veselite, ker so vaša imena zapisana v nebesih.« Lk 10,1-12,17-20

Tokratna pridiga je hkrati tudi pridiga novomašniku Tilnu Prinčiču, ki je na Gradu obhajal ponovitev svoje nove maše. Za vse zamude ob objavah se vsem opravičujem, ker se nabere preveč stvari, imamo tudi oratorij.

Žetev je obilna, delavcev pa malo

Dragi Tilen,

evangelij današnje nedelje je kot nalašč za trenutek ponovitve nove maše. V evangeliju nam je gotovo najbolj poznana misel: Žetev je obilna, delavcev pa malo. Okrog nje se običajno vrtimo, ko se sprašujemo o novih duhovnih poklicih. Bogu smo hvaležni, da te je poslal na žetev in te želimo pri njej podpirati.

Pa pogledjmo, kaj lahko ob tvoji začetni poti najdemo v današnji božji besedi. Prvič me je presenetila beseda žetev. Ko sem razmišljal naprej, ti lahko rečem najprej, da ti želim, da bi to slišal že danes, ne čez mnogo let. Verjemi, ti bo lažje in bolj učinkovit boš. Zakaj? Zakaj Jezus govori o žetvi in ne o setvi? To je še toliko bolj čudno, ko pošilja svoje prve učence v svet, ki je zanj komaj slišal. Mar ne bi bilo bolj logično, da pošlje delavce sejat? A zdi se, da je setev vedno in povsod prihranil zase. Sebe v evangelijih predstavlja kot sejalca, mi pa smo delavci, ki jih potrebuje za žetev, ne za setev. Sejal bo očitno sam, saj tudi na drugih mestih, ko govori o ljuljki in pšenici delavce vzgaja za žetev, ne za setev.

Dragi Tilen, verjetno boš v zanosu svojega posvečenja pričakoval, da si ti tisti, ki seješ, tisti ki zaliva in okopava. Le rast daje Bog. Mogoče ti lahko po nekaj letih prehojene poti rečem, da je bolje, da danes slišiš, da te Bog vabi na žetev in ne na setev. Bolje je, da danes sprejmeš, da nisi ti tisti, ki bi ustvarjal žetev, nanjo si le povabljen. Setev je božja in iz nje je pravzaprav že večina razvidno. Kjer je vsejana ljuljka ne kaže čakati na žito, kjer je Bog sejal na pot, ne boš pobiral stoternega pridelka. Lahko se jeziš nanj, zakaj tako seje in zakaj seje takšno seme, lahko pa energijo porabiš zato, da se naučiš prebirati, na kakšno žetev te vabi in kaj naj tam storiš.

Torej povabljen si na žetev, dragi Tilen. Večino dela, ki je seveda božje ne naše, je že opravljenega. A tudi žetev ni zanemarljiva, je zahtevna, potrebno se je učiti. Naj s teboj delim nekaj misli.

Prva šola za žetev si ti sam! Najprej si žanjec na žetvi tvojega življenja. Vedno si priznavaj, da je bil Bog tisti, ki ustvarja tvoje življenje. S tem, kar ti pošilja na pot, boš naredil, kar veš in znaš. Bog daje rast. Vsak trenutek našega življenja nekaj dozori in ključno vprašanje je, kaj bomo iz tega naredili. Ljudje se radi jezimo, zakaj ni vse tako kot smo si zamislili. A Bog ureja vreme, ne mi! Bog vodi naše življenje, mi lahko iz tega, kar nam je dano le naredimo vse, malo ali pa nič. Prva šola žetve si ti sam! Na sebi lahko vadiš vse večšine žetve in jih šele potem prenašaš na širše polje.

In kaj razumem pod žetev?

Sprejeti realnost polja in dozorelega žita. Realen pogled je prvo, kar moramo osvojiti. In to najprej pri sebi. Tu te Bog, dragi Tilen, še posebej vabi k uresničenju gesla: Slavim te Oče, ker si se razodel mali, prikril pa modrim in razumnim. Uči se tiste majhnosti, da se boš vedno in povsod zavedal svojih meja. Radi bi bili veliki, pomembni in močni. A realen pogled na še tako čudovito polje je, da je zrno drobno in majhno, neznatno v premeri z Gospodom, ki je sejal. Bodi najprej majhen! Pred očmi imej Božjo veličino in realnost majhnega zrnja. Vendar drobno zrno ni nepomembno! Vsako je pomembno, še posebej v božjih očeh. Naj bo takšen tudi tvoj pogled, najprej nase, potem na druge.

Ko sprejmeš realnost polja, kakršna koli že je, te Gospodar vabi, da iz tega, kar je zraslo narediš največ. Če je žito slabo, naj bo dobra hrana za živino, če je najboljše, naj bo za seme ali zдроб. Če je potrebna moka, jo delaj iz tistega, kar je dobro. V krizi, pa boš mlel vse, naj ti bo všeč ali ne, vedno pa se zavedaj, da si dolžan seme tudi vrniti Gospodarju žetve, za novo setev. Od tega, čemu boš namenil žetev, je odvisna tudi prihodnja letina. Bog bo iz tega, kar boš prebiral, načrtoval nove setve in nove žetve. Bolj ko boš gospodaren, več ti bo zaupal. Če boš zvest v malem, te bo postavil čez veliko. Drugi korak je torej prava izbira zrnja za pravi namen.

Tretji pa je priganjanje žita, da se zgane. Če hoče biti koristno, mora zapustiti sončno polje. Ko ga pripraviš do tega, se zbudi odpor: Zakaj me tepeš, zakaj me žanješ! Ravno se privadi kašče, že je potrebno razporediti seme po namenu. Spet odpor. V kašči mu je tudi prijetno, noče drugam! Dopovedati mu moraš, da je potrebno kaščo zapustiti, da ni namenjeno trohnenju ali ždenju v kašči. Ko ga že naložiš za na pot, pa noče tja, kamor mu je namenil Bog: ne želi trohneti v zemlji, čeprav je to častna naloga, ne želi biti zmleto med kamni in še manj v gobcih živine. A Bog mu je namenil prav to.

Dragi Tilen, to je najprej žetev tvojega življenja. Kup odpora se zbuja pri vsakem pogledu in mnogih dejanjih. Težko je sprejeti svojo majhnost in rane, raje bi se slepil. Tudi drugi korak je težko sprejeti, da smo namenjeni za to in ne za ono. Še težji je tretji korak, ko je potrebno pasti v zemljo, med kamne ali v gobec živini. A to je, dragi Tilen, najprej tvoja žetev.

Ko gledaš na svoje življenje se torej odločaš, kaj boš ob žetvi iz tega, kar je zraslo. Lahko pustiš nepožeto, neprečiščeno, nespravljeno, lahko pa skrbno pobereš, ločuješ zrnje od plev in se odločiš, da v prihodnje vložiš več truda v tisto, kar daje boljši sad. Lahko slepiš sebe in bližnje, da je bilo vse najboljše, lahko pa ob žetvi iskreno priznavaš, kaj vidiš kot slabo in spodbujaš k boljšemu tako sebe kot druge. Bog je skrben gospodar in ne želi, da bi brez potrebe propadlo, kar je sejal. Bog je gospodaren. Ničesar ne zavrže, vse uporabi, tudi slabo spreminja v dobro.

Sprejemaj to logiko v svojem življenju, da jo boš lahko posredoval drugim.

Ko boš sprejemal vse to, pa se še močneje zavedaj svojega poslanstva. Kot duhovniki si povabljen za spremljevalca vsem, ki ti jih Bog pošilja na pot. Ki ti jih pošilja, da jih učiš pravega pogleda na življenje, da bi bila tudi njihova žetev oblina, predvsem pa skrbno pospravljena.

V odnosu do drugih torej:

- Ne pozabi, nisi sejalec, ampak tisti, ki pomagaš pri žetvi. Bog seje, ti pomagaš pri žetvi! Ne ustvarjaš tega, kar bo pri ljudeh zraslo. Pomagaš jim k temu, kar si se naučil pri sebi: Najprej realnega pogleda na življenje! Sprejeti, kar je zraslo, brez sanjarjenja. Odločiti se, kdaj je čas, da

se požanje! Žito bi se rado sončilo v čudoviti naravi, a je povabljeno, da gre v kaščo. Srečeval se boš z upiranjem temu, da bi žito presejal in ločeval. Ko se klas navadi stare družčine, je raje z ljuljko kot z dobrim semenom. Ob ljuljki se počuti dobro, ob boljšem klasu pa slabo. Pa vendar, Bog je prišel, da loči dobro od slabega, da očisti naša življenja, da naredi najboljše. Na sebi se uči božjega pogleda, da boš lahko druge spodbujal ob žetvi k pravi odločitvi.

- Zrno je rado na kašči, tam mu je toplo. Gospodar mora vedeti, čemu je namenjeno: za novo setev, za moko, za živino. Vsekakor ni namenjeno, da se izniči v predolgem počivanju na kašči. Dragi Tilen, prosi Gospoda žetve, da ti pomaga bratom in sestram prepoznavati, čemu so namenjeni. Vsekakor, da sprejmejo križ trohnenja, mletja, ponižanja. Nikakor, da preperijo v lenobnem poležavanju na kašči.

- Ob žetvi, boš dragi Tilen, vse bolj postajal služabnik križa. Ko boš moral spodbujati ljudi, naj nase vzamejo svoj križ, boš vse bolj sam. Sam zaradi trdote, s katero mora žanjec mlatiti po žitu, sam zaradi ljubezni, s katero mora ločevati dobro od slabega, sam zaradi spoznanj, ki ti jih bo Bog naklanjal.

Globlje ko boš stopal na žitna polja, bolj boš spoznaval, da se Bog razodeva v naši popolni nemoči in majhnosti. Vztrajaj, tudi ko bo križ težak, ko bo žetev pusta in na videz popolnoma brezplodna. Tudi če se boš prepiral z Bogom, vedno priznaj: Gospod, ti si edini gospodar žetve. Naj bom vedno tvoj zvesti služabnik. Amen